

ת"פ 12800/11/14 - מדינת ישראל נגד ת ב ח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12800-11-14 מדינת ישראל נ' ת ב ח
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
המאשימה מדינת ישראל
נגד הנאשם ת ב ח

הכרעת דין

מבוא

1. כתב האישום מייחס לנאשם שני אישומים שבכל אחד מהם הוא מואשם בעבירה של תקיפה סתם של בת-זוג, אם כי בפרק הוראות החיקוק של האישום הראשון נכתב כי הוא מואשם בעבירה לפי סעיפים 382(ב) ו-379 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ובפרק הוראות החיקוק של האישום השני נכתב כי הוא מואשם בעבירה לפי סעיפים 380 ו-382(ב) לאותו החוק.

על פי המיוחס באישום הראשון, ביום 1.12.13 סמוך לשעה 9:43, בביתם בשד' ... בירושלים, בעקבות ויכוח בין הנאשם לבין מ ש (להלן: "מ"), בת זוגו במשך כ- 12 שנים ואם שני ילדיו הקטינים, שפך הנאשם קפה על ראשה של מ ובעט בה.

באישום השני מואשם הנאשם בכך שביום 4.8.13, סמוך לשעה 22:01, בביתם של בני הזוג, תקף הנאשם את מ בפניה, חנק אותה והיכה בכל גופה. בעקבות המכות שספגה, נגרמו לה סימנים אדומים בפנים, נפיחות סיב העין, חבלה באף, סימני אודם בצווארה, כתפיה וידה.

הגם שבפרק העובדות שבאישום השני נכתב כי הנאשם מואשם כי במעשיו גרם למ חבלה של ממש, הוראת החיקוק שיוחסה לנאשם באישום זה, היא, כאמור, תקיפה סתם של בת-זוג.

2. תשובת הנאשם לאישום נמסרה בשתי הזדמנויות. בדיון שהתקיים ביום 10.1.16 לפני כב' השופט שמעוני הודיעה ב"כ הנאשם כי הנאשם מודה בכך ששפך כוס קפה קר על מ בעקבות ויכוח שבו היא טענה טענות הזויות כלפיו וכדי "להעיר אותה" מטענותיה וכפר בכל היתר.

בדיון שהתקיים ביום 9.5.16 לפני כב' השופטת מאק-קלמנוביץ', פרטה ב"כ הנאשם ביחס לאישום הראשון את מהות הויכוח בין הנאשם למ, שנגע לחשד שהטיחה בו מ, לפיו גנב ממנה תכשיטים שנתן לה במתנה בשלב קודם של הקשר, ובחשד של הנאשם במ, לפיו היא ביימה את הגניבה מחשש שלא תוכל להחזיר לו את כל התכשיטים, כמקובל, אם

יפרדו. על פי הנטען מ הייתה היסטורית וצרכה והוא בתגובה שפך עליה כוס קפה שלא היה חם בניסיון לעורר אותה ולעצור את ההתפרצות שלה, וכפר שבעט בה. ביחס לאישום השני ניתנה תשובה לפיה אירע ויכוח בין הנאשם למתלוננת בשעות אחר הצהריים, הוא יצא מהבית והלך לעיר אחרת, חזר הביתה בחצות ומאוחר יותר מ אמרה לו שהשכנים הזמינו משטרה בשל כך ששמעו אותה צועקת על אחד הילדים.

3. מטעם המאשימה העידו השוטרים איל יגן, אסעד סרחאן, גבריאל פיימן ובת הזוג, מ. כן הוגשו תקליטור המתעד את תחקורה של מ בתחנת המשטרה, אשר בהמשך גובה גם בתמליל, שתי הודעותיו של הנאשם במשטרה ומזכר של השוטר יניב איבגי.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו והוגשו טופס חקירת הילדים של בנם של בני הזוג והודעותיהם במשטרה של הורי הנאשם.

ראיות התביעה

4. מ התייצבה לדיון בבית המשפט בליווי עורך דין, תיארה כי היא והנאשם נפרדו לפני כ- 3 שנים, סמוך לאחר חקירתה במשטרה, מסיבות שסירבה לפרט, הגם שנשאלה עליהם על ידי בית המשפט, ומאז הם לא בקשר. מ הוכרזה במהלך עדותה כעדה עוינת לאחר שהשיבה על כל השאלות המהותיות שנשאלה כי אינה זוכרת דבר, וכך השיבה גם בחקירה נגדית שנחקרה על ידי ב"כ שני הצדדים.

לעדה הוצג הסרטון המתעד את תחקורה בתחנת המשטרה והיא אישרה כי היא זו שמופיעה בסרטון ואישרה כי היא נראית נסערת ובוכיה אך אמרה שאינה זוכרת דבר בהקשר זה. העדה הודתה שלא רצתה להגיע לבית המשפט וכי הגיעה רק מאחר והובהר לה שזו חובתה על פי החוק. לשאלה האם היא פוחדת מהנאשם השיבה מ בשלילה.

5. הקלטת תחקורה של מ בתחנת המשטרה הוגשה באמצעות החוקר רס"ר אסעד סרחאן אשר השתתף באותו תחקור. העד תיאר כי כאשר הגיעה מ לתחנת המשטרה ביום 1.12.13 הוא תיחקר אותה יחד עם קצין נוסף, ולאחר שהתברר כי היא לא מעוניינת להגיש תלונה, הפעילו מערכת הקלטה סמויה שתיעדה באפן חזותי וקולי את דברי העדה. העד צפה בחלקים מהסרטונים שבתקליטור ת/5 ואישר כי מדובר בתיעוד מוקלט ומצולם של התשאול שנערך למ. העד תיאר כי במהלך התשאול העדה הייתה בוכיה ונסערת ואמרה כי היא מפחדת להגיש תלונה נגד הנאשם. בחקירה נגדית השיב רס"ר סרחאן כי ההקלטה החלה בשלב מוקדם של השיח עם מ, מיד כשזיהו שיש סיכוי שלא תסכים להגיש תלונה, כי סירובה של העדה להגיש תלונה נבע, לפי הדברים שאמרה לו, כדי לא להזיק לאביו של הנאשם שהוא חולה לב וכי היא סיפרה באותו תשאול גם על האירוע שבו שפך עליה הנאשם קפה מכיוון שהיא החשידה אותו בגניבת תכשיטים, וכי באותו אירוע נגרם לה "פנס" בעין.

6. צפייה בקלטת המתעדת את התחקור שערכו שני השוטרים למ וקריאת התמליל מלמדים כי מדובר בתחקור שארך מספר דקות, במהלכו ניסו השוטרים לשכנע את מ להתלונן נגד הנאשם באופן רשמי. במהלך אותו תחקור כשנשאלה מה עשה לה הנאשם באותו היום, אמרה מ (דקה 7:43; עמ' 5 בתמליל) כי הוא התחיל להאשים אותה כי היא אמרה לו שהוא גנב לה את התכשיטים, בעוד שהיא לא אמרה דבר כזה ואז הוא התחיל להרביץ לה, שפך

עליה קפה, ירק עליה ובעט בה ברגלים תוך שהדגימה את תנועת הבעיטה. כשנשאלה מה היה בפעם הקודמת אמרה (דקה 9:20; עמ' 6 לתמליל) **"הוא הרביץ לי, עם הידיים והרגליים, כרגיל"**, ובהמשך אמרה כי הפכה להיות אישה מוכה, כי הנאשם נוהג לקלל אותה לעיתים קרובות וכי היו **"עוד מלא פעמים"** שבהם היכה אותה הנאשם. מ שבה וחזרה על כך שאינה מוכנה להתלונן כי היא מפחדת מאד מן הנאשם שמא יזיק לה או לילדים, ובהמשך גם הסבירה כי אין לה לאן ללכת: **"...מה אני אעשה, יש לי שני ילדים, מה אני יכולה לעשות, לאיפה אני אלך? יש לי ברירה? אין לי כל כך ברירה"** (עמ' 9 לתמליל). כאשר השוטרים אמרו לה שהדבר יכול לשנות את איכות חייה אמרה **"אין לי אומץ, אני רוצה שזה יקרה מעצמו"**. מ נשאלה מספר פעמים במהלך התחקור האם הנאשם מרביץ גם לילדים ועמדה בתוקף על כך שלא הכה אותם. בסוף הקלטת ניתן לראות כי החוקר אסעד סרחאן החל בגביית הודעה ממ, ואולם, משום מה, אף אחד מן הצדדים לא הגיש את הודעתה הכתובה כראיה.

7. פקד גבריאלי פיימן שירת ביום 4.8.13 כקצין ביחידת הסיור של תחנת שפט. במועד זה קיבל קריאה, ככל הנראה מאחד השכנים, על צעקות שנשמעות מתוך הדירה של בני הזוג ובמהלכן נשמעת האישה אומרת "תעזוב אותי". הוא הגיע לדירה של בני הזוג לאחר שצמד שוטרים הגיע למקום קודם לכן, פגש במ, אמה ושני ילדים קטנים. פניה של מ היו אדומות, באזור עין שמאל הייתה חבלה וכן חבלה על האף, היו סימנים של אדמומיות על הצוואר וסימנים של שריטות של שתי הכתפיים ועל פרק יד ימין. לדבריו בת הזוג שבה וחזרה על המילים **"למה זה מגיע לי, למה זה קורה לי"** תוך כדי בכי. הוא הפריד את בת הזוג מיתר הנוכחים בבית ובישיחה עמה, לאחר שתחילה לא הסכימה לשתף פעולה, סיפרה כי העירה לנאשם על כך ששוחח עם בחורה בטלפון והוא התעצבן והיכה אותה במכה על הפנים ומכות על הגוף. מ מסרה לשוטר שלא מעוניינת בשום אופן להגיש תלונה נגד הנאשם, אינה מעוניינת לדווח למשטרה וביקשה מהשוטר שלא להקליט אותה. השוטר שוחח עם אמה של מ אשר אמרה ששמעה מבתה על שאירע ואמרה כי תשכנע את בתה להגיש תלונה והיא עצמה תיגש למשטרה על מנת למסור הודעה. בשלב מסוים הגיעה לדירה גם אמו של הנאשם. מאחר והנאשם עצמו לא היה במקום השוטר הסביר למ מה עליה לעשות אם הוא חוזר לדירה וניגש לבצע סריקות על מנת לאתר את הנאשם, ללא הצלחה. העד אמר כי לא ביצע תחקור שכנים במקום וכי לא צילם את הסימנים על גופה ופניה של מ מאחר ומכשיר הטלפון שהיה ברשותו באותה עת לא אפשר לו לעשות זאת, אך הוא תיעד בפנקסו את סימני החבלה שבהן הבחין בזמן אמת, והדברים הוכנסו לאחר מכן לדו"ח הפעולה. העד אישר כי לא ראה את האירוע עצמו, ומשכך לא יכול לדעת האם החבלות נגרמו ביום האירוע או לפני כן ומה מקורן, עם זאת הוא העיד כי מ עצמה הצביעה על נפיחות שהיתה בעינה ואמרה שהיא קיבלה את המכה מבן הזוג שלה, והוא הסיק שהיא מתכוונת בכך גם לשאר החבלות שבהן הבחין.

8. רס"ב אייל יגן שירת כראש קבוצת סיור ביום 1.12.13. על פי עדותו, באותו מועד התקבל אירוע של שמיעת צעקות מתוך דירה. הוא הגיע לביתם של בני הזוג יחד עם שוטר מג"ב נוסף, וכאשר עלו לדירה שמע בעצמו מתוך הדירה צעקות של אישה "איי הראש שלי". הם דפקו בדלת ומ פתחה אותה וצעקה "איי הראש השלי, כואב לי". הוא הבחין בכתמי קפה על הקיר והתקרה בסלון. השוטרים הפרידו בין בני הזוג והוא תחקר את מ. מ אמרה לו שהיה יוכוח בינה לבין הנאשם עקב חשדה שהנאשם גנב את תכשיטיה, הנאשם התעצבן, שפך עליה קפה ובעט בה. מ אמרה לו כי היא מפחדת למסור עדות או להגיש תלונה כי הנאשם יהרוג אותה והיא חוששת לגורל ילדיה הקטנים. לאחר מכן הוא ניגש לשוחח עם הנאשם והאחרון הודה בפניו כי שפך עליה קפה. לדבריו הוא הודיע לנאשם שהוא עצור וביקש שיתלווה אליו, הנאשם סירב ולכן נאלץ לכבול אותו באזיקים ולהורידו בכח לניידת. בשלב מסוים אמו של הנאשם הגיעה לדירה. העד אישר בחקירתו הנגדית כי מ הייתה בהיסטריה, תפסה את ראשה, בכתה, השמיעה

קריאות כאב ואמרה שהראש שלה דבק מהקפה. הוא לא ניסה לבצע תחקור שכנים ולא ידוע לא האם שוטר אחר עשה זאת, ולא זכר האם סירובו של הנאשם להתלוות אליו נבע מן העובדה כי הנאשם היה ללא גרביים וללא חולצה וביקש להתלבש וליטול תרופותיו טרם יציאתם מן הבית.

9. מן הנאשם נגבו שתי הודעות במשטרה. בהודעתו מיום 10.9.13 נחקר הנאשם על אודות האירוע נשוא האישום השני, אם כי מועד האירוע לא הוטח בו באופן מפורש. הנאשם אמר כי היה ויכוח בינו לבין מ כפי שקורה לעיתים בין בני זוג והשכנים הזמינו משטרה. הנאשם הכחיש כי הכה את מ או איים עליה לבל תתלונן במשטרה. כאשר נשאר על סימני האלימות שבהם הבחין השוטר, אמר כי הוא לא יודע על סימני אלימות, וכי למ יש בעיה בעיניים שמתפוצצים לה הורידים ולכן העיניים שלה אדומות.

בהודעתו מיום 1.12.13 טען הנאשם כי לא תקף את מ אלא רק השפריץ עליה קפה קר כדי שהיא תחזור לעצמה. הנאשם תיאר כי ביום שקדם לאירוע, לאחר שנעדרו מן הבית, מ הבחינה שקופסת התכשיטים שלה נעלמה, אך לא היו סימני פריצה. היא הטיחה בנאשם כי הוא גנב את התכשיטים והתגלע ביניהם ויכוח שבסופו הלכו לישון. למחרת בבוקר שבה מ והטיחה בו אותן האשמות ואף תפסה בחולצתו וביקשה שיחזיר לה את התכשיטים ועל כן הוא שפך עליה את הקפה. היא החלה לצעוק והמשטרה הגיעה, וכאשר המשטרה הגיעה הוא ישב בחדר ובכה. הנאשם הכחיש בהודעתו אלימות נוספת ובפרט הכחיש כי הכה אותה ברגליה וכי היא צעקה "איי הראש שלי".

10. בנוסף הוגש דו"ח תחקור של הנאשם שנערך על ידי אסעד סרחאן ביום 1.12.13 (ת/4) בו תיאר החוקר כי הנאשם הודה בפניו כי שפך קפה על מ לאחר שהטיחה בו חשדות על גניבה ואמר לה "הלו תתעוררי, מה קרה לך", אך שלל מקרי אלימות נוספים כלפיה וטען כי אוהב אותה.

ראיות ההגנה

11. הנאשם פתח את עדותו בתיאור תפקודו הטוב כאב ויחסיו השגרתיים עם מ. לדבריו, מעולם לא הרשה לעצמו להרים עליה יד, גם כאשר היו ביניהם ויכוחים. ביחס לאישום הראשון טען כי הוא ומ היו בעיצומו של ריב במהלכו הטיחה בו בצורה היסטורית ותוך שהיא נסערת מאד, כי הוא שגנב את תכשיטיו. לדבריו, כדי להרגיע את מ מטענותיה חסרות ההיגיון, הוא שפך קפה מתוך הכוס שהחזיק על ידו ומרח על פניה באמצעות ידו, והדגים תנועה כדרך שבה שוטפים את הפנים במים. מדובר בקפה שהכין זמן רב קודם לכן והנאשם טען שהשתמש בו כי זה היה הדבר הקר היחיד שהיה בהישג ידו. לדבריו, ידע בוודאות כי מדובר בקפה קר והוא בדק אותו על כף ידו קודם לכן. בשל הצעקות מיהו כנראה הזמין משטרה וכאשר השוטר הגיע מצא אותו בתחתונים. הנאשם ביקש מהשוטר לשתות את התרופה שלו ולהתלבש, אך השוטר סירב והוביל אותו בתחתונים לניידת, בלי נעליים, בלי חולצה ובלי מכנסיים. בהמשך אמר כי נתנו לו להתלבש. ביחס לאירוע נשוא האישום השני הנאשם אמר כי לא יודע דבר על האירוע הנוטען. הוא עצמו היה מחוץ לבית וכאשר הגיעה הביתה מ אמרה לו שהשכנים הזמינו משטרה כי שמעו אותה צועקת על הילדים שציירו על הקירות. הנאשם טען כי באותו היום היה באשדוד אצל חבר וחזר הביתה בסביבות אחת עשרה וחצי-שתיים-עשרה בלילה. הנאשם אמר שיצא באותו היום מהבית בשעות הבוקר או הצהריים ולא היה בידו לתת הסבר כיצד זה בתשובה לאישום נטען כי באותו היום היה ויכוח בינו לבין מ בשעות אחר הצהריים. על נושא זה השיב הנאשם, כי לא היה שום ויכוח ביניהם. אשר לסימני האלימות על פניה של מ אמר הנאשם כי היא

עברה הליך של עקירת שן בינה יום קודם והדבר גרם לה לנפיחות בפנים, ובנוסף סובלת מתסמונת שבה מתפוצצים כלי דם בעיניה, דבר הגורם לעיניים להיראות אדומות.

12. הודעת אביו של הנאשם, תומס בן- חי, מיום 1.12.13 הוגשה בהסכמה. בהודעה אביו של הנאשם סיפר כי היחסים בין בני הזוג טובים ואין ביניהם שום בעיות, הוא הכחיש כי מ סיפרה לו שהנאשם הרביץ לה או שראה עליה סימני אלימות, ובפרט הכחיש כי הראתה לו "פנס" בעין כתוצאה ממכה שקיבלה מן הנאשם. לדבריו, מעולם לא ראה או שמע את הנאשם מרביץ למ או מקלל אותה, והוא גם לא ידע על חקירתו של הנאשם במשטרה לאחר האירוע המתואר באישום השני.

13. הודעת אמו של הנאשם, אתי בן- חי, מיום 22.1.14 הוגשה בהסכמה. האם אמרה כי אינה יודעת דבר על בעיות במערכת היחסים בין בנה לבין מ, מ לא סיפרה לה דבר והיא לא ראתה דבר. לדבריה, ביום שבו הגיעה המשטרה לביתם של בני הזוג היא הגיעה למקום כי נדברה להיפגש עם נכדה ואינה יודעת מה אירע טרם הגעתה.

14. א', בנם של בני הזוג, היה כבן 7 וחצי כאשר נגבתה עדותו במסגרת חקירת ילדים. הילד לא מסר כל אשמה במסגרת חקירת הילדים. כשנשאל האם מישו הרביץ לאמו השיב **"אף אחד לא הרביץ. כשאני בבית הספר אני לא יודע אם רבו או לא"**, ובהמשך הוסיף כי אביו ואמו רבו, אך לא הרחיב בעניין זה. לאור העובדה כי הילד לא מסר כל אשמה, קבעה חוקרת הילדים כי אין בדיה כלים להעריך את מהימנותו.

דין

15. במהלך עדותה של מ בבית המשפט ניכר כי היה לה חשוב להבהיר שהיא לא התלוננה נגד הנאשם. מ הוכרזה "עדה עוינת" ויש קושי לתת אמון בדברים שאמרה בבית המשפט, שעיקרם העדר זיכרון מוחלט בכל שאלה הנוגעת לכתב האישום. התרשמות זו באה, בין היתר, כתוצאה מהתבוננות בהתנהגותה. כאשר נשאלה על ידי הסניגורית האם זו האמת שהיא לא זוכרת, אמרה שזו האמת, תוך שהשפילה מבט. כך נהגה גם כשהשיבה בשלילה לשאלה האם בית המשפט צריך להאמין לה כשהיא אומרת שהיא לא פוחדת מהנאשם. כשנשאלה האם כשאמרה לא זוכרת הכוונה שלא הייתה חבלה, אמרה שנכון אך סובבה את פניה לצד השני והתקשתה להביט לכיוון הסניגורית או לכיוון בית המשפט, זאת בניגוד למבט שהיטירה לעבר חוקרי המשטרה בסרטון המתעד את התחקור, כאשר סיפרה על מעשיו של הנאשם כלפיה.

ספק רב מאד האם העדה באמת לא זכרה דבר, וניכר כי העדר הזיכרון היה מגמתי. העדה לא זכרה אפילו את אירוע שפיכת הקפה שהנאשם עצמו הודה בהיבטים מסוימים שלו, ומדובר באירוע שאירע אמנם לפני כשנתיים וחצי, אך אפילו אם אירע בדרך שבה הנאשם מתאר אותו, הוא ממין האירועים שקשה למחות מן הזיכרון.

16. בניגוד לעדותה בבית המשפט, הדברים שאמרה מ במהלך התחקור המצולם במשטרה עשו רושם מהימן. מ סיפקה במהלך אותו תחקור הסבר הגיוני לסירובה העיקש להתלונן נגד הנאשם, והוא החשש שמא יפגע בה או בילדיה בדרכים שונות עליהן עמדה, אם תגיש נגדו תלונה רשמית, זאת לצד חוסר האונים הנובע מכך שאין לה מקום ללכת

אליו אם תתלונן.

השערות שהעלתה ב"כ הנאשם באשר למניעים אחרים של העדה לומר את שאמרה לשוטרים, נותרו בגדר השערות. לא זו בלבד שלא הוצג מניע קונקרטי של מ להאשים את הנאשם באלימות כלפיה, אלא שהעדה אף לא נחקרה בדבר קיומו של מניע כאמור.

כאשר שוחחה מ עם השוטרים, ניכר כי הייתה תחת הרושם שמדובר בשיחה בלתי פורמלית שאינה מתועדת, ועל כן היא אמרה את דבריה באופן חופשי. מדובר באמרות אותנטיות, הן בשל אי ידיעתה על הקלטת השיחה, הן בשל כך שניכר כי סיפרה את אשר על ליבה ולא ניסתה להפריז בחומרת מעשיו של הנאשם. מ עמדה על כך שוב ושוב כי הוא לא הכה את הילדים, וכן העמידה דברים על דיוקם, כאשר הבהירה לחוקרים כי בשלושת החודשים שקדמו לאותו היום לא היו אירועי אלימות אלא רק קללות.

העובדה שמ הוקלטה שלא בידיעתה, בהקלטת סתר שנערכה על ידי בני שיחה, אין בה כדי לפגום באופן כלשהו בקבילותה של הראיה, ובאשר למשקל- דווקא עובדת אי הידיעה היא שמוסיפה למשקל הראיה.

משום מה, המאשימה לא הגישה את ההודעה שנגבתה ממ במשטרה. בנסיבות אלה, יש להניח לטובת הנאשם כי הדברים שאמרה בהודעתה הכתובה יש בהם כדי לתמוך בגרסת הנאשם (ראו ע"א 548/78 **פלוני נ' פלוני** פ"ד לה(1) 736), כפי שאף העיד השוטר אסעד סרחאן (עמ' 11 שורה 7).

17. משעה שאין חולק כי הדברים הנראים ונשמעים בהקלטה הם דבריה של העדה עצמה, ומשעה שגם ההקלטה יכולה להיחשב "אמרה בכתב" לצורך סעיף 10א לפקודת **לפקודת הראיות [נוסח חדש]** התשל"א- 1971 (להלן: "הפקודה"; ראו ע"פ 231/92 **אבו סאלח נ' מדינת ישראל** פ"ד מז(2) 747; ע"פ 4932/00 **ודים יעקבלב נ' מדינת ישראל** פ"ד נו(4) 30) אני מקבלת ומעדיפה את גרסתה של העדה בתחקור על פני דבריה בבית המשפט, בהתאם להוראות סעיף 10א(א) לפקודה, ומעניקה לגרסתה בתחקור משקל מלא.

עם זאת, לנוכח הוראות סעיף 10א(ד) לפקודה, ראיה זו טעונה תוספת ראייתית מסוג חיזוק.

18. מעדותו של השוטר גבריאל פיימן ניתן היה להתרשם כי הוא זכר את האירוע היטב. העד העיד באופן רהוט והשיב בביטחון על השאלות שנשאל. העד תיאר בעדותו דברים שאמרה לו מ וכן תיאר את החבלות על גופה ועל פניה שבהן הבחין. מצאתי כי ניתן לבסס ממצאים עובדתיים על פי עדותו.

אשר לדבריה של מ בפני העד, מדובר בעדות מפי השמועה. עם זאת, מדובר בעדות שהיא קבילה הן מכח סעיף 9 לפקודה, הן מכח סעיף 10 לפקודה; מ הייתה עדה במשפט וניתנה לצדדים הזמנות לחקור אותה. היא עצמה הייתה קורבן אלימות שאמרה דברים הנוגעים ללב העניין לשוטר שהוזעק למקום האירוע זמן קצר מאד לאחר התרחשותו. אין חולק כי אמה של מ הייתה בדירה, ועל פי דברי השוטר, מ סיפרה לה קודם לכן על המעשים, ואולם נקבע בפסיקה כי ניתן לקבל גם אמרות שלא נאמרו בהזדמנות הראשונה ממש, וגם אמרה לחוקר משטרתי לאחר שהמתלונן אמר את הדברים לרופא תהא קבילה בנסיבות שכאלה (ראו ע"פ 3737/91 **אסדי חיר נ' מדינת ישראל** פ"ד מו(3) 273).

אין בעובדה כי מ הייתה עדה במשפט כדי להוציא את אמרותיה מגדר תחולת סעיף 10 לפקודה, שכן הסעיף נוקט לשון

"אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד", המלמדת כי כאשר נותן האמרה הוא עד, הכלל חל על דרך של "קל וחומר", שכן ניתן לחקור את מוסר האמרה בחקירה נגדית, ועל כן פוחת החשש בדבר מהימנות האמרה.

על אף האמור, אמנע, מטעמי זהירות, מלהתייחס לדברים שאמרה מ לשוטר גבריאל פיימן בדבר האלימות שהפעיל הנאשם כאל ראיית החיזוק, בשל העובדה שבאו מאותו מקור שממנו הגיעה הראיה הטעונה חיזוק. דבריה של מ בפני השוטר עומדים לצד דבריה בתחקור שנערך בתחנת המשטרה, ויש בהם כדי להבהיר את מהות מעשיו של הנאשם, אך לא לחזק את הראייה פרי התחקור.

מנגד, עדותו של השוטר פיימן בהחלט יכולה להוות חיזוק בהיבט של תיאור סימני האלימות שבהם הבחין על גופה ופניה של מ. העד עמד בפירוט על החבלות שתיאורן נכתב בפנקסו. אכן, מוטב היה לו היו שוטרי הסיוע מצוידים במצלמות המאפשרות להם לתעד ראיות בזמן אמת, ואולם לנוכח המשקל שייחסתי לדבריו של העד סברתי כי גם בהיעדר תיעוד מצולם ניתן לקבל את עדותו בהקשר זה.

אשר למקור הסימנים, הועלתה טענה על ידי הנאשם בעדותו, כי סימנים אלה נגרמו כתוצאה מטיפול שיניים שעברה מ ובעיה רפואית ממנה סובלת. מ לא נשאלה על כך בחקירתה הנגדית, ומכל מקום אין בטענות אלה כדי להסביר סימני אדמומיות על הצוואר, שריטות על הכתפיים ועל פרק היד.

19. השוטר אייל יגן זכר אף הוא את האירוע לפרטיו ומצאתי כי ניתן לקבוע ממצאים על פי עדותו. עד זה הגיע לדירת בני הזוג ביום 1.12.13. גם במקרה זה מ מסרה לעד פרטים על אלימות שנהג בה הנאשם זמן קצר קודם לכן, וגם במקרה זה עדותו של העד קבילה חרף היותה עדות מפיי השמועה, מן הטעמים שפורטו ביחס לעדותו של השוטר גבריאל פיימן.

גם במקרה הזה לא אסתמך, מטעמי זהירות, על הדברים שאמרה מ לשוטר כעל ראייה מחזקת, ואולם עד זה העיד על כתמי הקפה שנצפו על קירות ותקרת הסלון, עובדה שאינה מתיישבת עם טענת הנאשם לפיה הרטיב את כף ידו ומרח באמצעותה קפה על פניה של מ. בפני עד זה אף הודה הנאשם כי שפך קפה על מ, והגם שהנאשם טען בעדותו כי הסביר לשוטר באיזה אופן שפך את הקפה (עמ' 31 שורה 32), השוטר לא נשאל על כך דבר.

20. יש קושי לקבל את עדותו של הנאשם בבית המשפט. סתירות עלו מתוך עדותו וגם ביחס לדברים שמסר בחקירת המשטרה. כאשר הנאשם התבקש להתייחס לטענות העולות מתוך חומר החקירה, השיב תשובות מתחמקות הנוגעות לטענות משפטיות וטענות בדבר מחדלי חקירה (עמ' 31 שורה 14; עמ' 33 שורות 1-3; עמ' 33 שורה 29).

התיאור שמסר באשר לשפיכת הקפה על מ הוא תיאור מוזר שעלה לראשונה בעת העדות, ואינו עולה בקנה אחד עם הדברים שאמר הנאשם לשוטר הסיוע שהגיע לביתו, עם האמור בהודעתו במשטרה (ת/2 שורה 4 "אני פשוט השפצתי עליה קפה" ושורות 24-25 "...ואני הקפה שהיה שפכתי עליה"). הדעת נותנת כי לו היה הנאשם אומר לשוטרים או לעורכת דינו, טרם מתן התשובה לאישום, כי לא השפירץ ולא שפך, אלא מרח קפה על פניה של מ לאחר שהרטיב את כף ידו, היה הדבר מוצא את ביטוי בהודעתו או בתשובה לאישום. טענתו זו של הנאשם אף אינה עולה בקנה אחד עם העובדה כי נמצאו כתמי קפה על הקיר ועל תקרת הסלון.

אשר לאישום השני, הנאשם העיד בבית המשפט גרסה הסותרת את תשובתו לאישום, ולפיה בבוקר האירוע או בשעות הצהריים המוקדמות עזב את הבית ושם רק סמוך לחצות, בעוד שבתשובה לאישום נטען כי הוא ומ התווכחו ביניהם אחר הצהריים ורק אז עזב את הבית. זאת ועוד, גרסת אליבי זו זכרה לא בא בהודעתו של הנאשם במשטרה ביחס לאותו אירוע (ת/1) אם כי לכך יש לתת משקל נמוך, שכן באותה חקירה הנאשם לא עומת עם התאריך המדויק של האירוע.

מכל מקום, העובדה כי הנאשם נמנע מלהביא לעדות את עד האליבי אשר לפי הנטען שהה בחברתו, הגם שהוצע לו לדחות את הדיון לצורך כך, עומדת לחובתו של הנאשם.

21. בנם של מ והנאשם והוריו של הנאשם מסרו גרסה המכחישה כל אשמה. הבן נחקר בחקירת ילדים, ועל פי האמור בטופס החקירה, לא ניתן לקבוע ממצאי מהימנות ביחס לעדותו. אשר להורים, כפי שעולה מתוך ת/3, היה קושי ממשי לזמן לתחנת המשטרה את אמו של הנאשם, ומתוך הדברים המתוארים במסמך זה עולה כי היא ניסתה להתחמק ממסירת הודעה. בנסיבות שעליהן מדובר, כאשר להורים יש עניין מובן שלא לסבך את בנם, לנוכח התנהלותה של האם כפי שמתוארת בת/3 ולנוכח דבריו של העד אייל יגן בעמ' 24 שורות 25-27, סברתי כי המשקל שיש לייחס לראיות אלה הוא נמוך מאד.

22. מן האמור עולה, כי יש להעדיף את הדברים שאמרה מ בתחקור המוקלט, לפיהם באירוע נשוא האישום הראשון הנאשם שפך עליה קפה, ירק עליה ובעט בה, ובאירוע נשוא האישום השני הכה אותה בידיים וברגלים וגרם לה חבלות, על פני עדותה בבית המשפט. לתיאור האלימות שמסרה מ בתחקור זה מצטרפות ראיות חיזוק העולות מעדותו של השוטר גבריאל פיימן בנוגע לסימני החבלה על גופה ופניה של מ, ומעדותו של השוטר איל יגן, בנוגע למיקומם של כתמי הקפה על קירות סלון דירתם של בני הזוג.

גרסתו של הנאשם, לא זו בלבד שלא ניתן לקבלה, אלא שבסתירות שעלו מתוכה ובהימנעות הנאשם מלהביא לעדות עד הגנה רלבנטי, עד האליבי ביחס לאישום השני, יש כדי לחזק עוד יותר את הראיות להוכחת אשמתו.

23. הוכח מעבר לספק סביר, כי ביום 1.12.13 במהלך ויכוח עם מ, הנאשם שפך עליה קפה, ירק עליה ובעט בה, וכי ביום 4.8.13 הכה אותה עם ידיו ורגליו וגרם לה חבלה באזור עין שמאל, חבלה על האף, אדמומיות בצוואר וסימני שריטות על שתי הכתפיים ופרק יד ימין.

24. בהתאם להוראות סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977, מ הייתה במועדים הרלבנטיים "בת זוג" של הנאשם, חרף העובדה כי לא נישאו מעולם.

25. כאמור בסעיף 1 לעיל, כתב האישום מייחס לנאשם בכל אחד מן האישומים עבירה של תקיפת בת זוג, אם כי הוראות החיקוק שצוינו באישום השני הן סעיפים 380 ו-38(ב) לחוק העונשין. התביעה עתרה להרשיע את הנאשם באישום השני בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג לפי סעיפים 380 ו-382(ב) לאותו החוק, וזאת בהתאם לאפשרות הקיימת בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982.

26. המושג "חבלה של ממש" זכה לפרשנות מרחיבה בפסיקה, לפיה מדובר בחבלה שיש לה ביטוי מוחשי. כך לדוגמא, כאבים שנגרמו כתוצאה מהשלכת אבן נחשבו כ"חבלה של ממש" בע"פ 1976/11 וייספיש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 16.11.11].

בנסיבות אלה נראה כי אכן מתקיימים יסודותיה של העבירה לפי סעיפים 380 ו-382(ב) לחוק העונשין.

27. אינני סבורה כי במקרה זה יש צורך להיזקק להוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, שכן מובן כי מדובר בטעות סופר בתיאור המילולי של העבירה בפרק הוראות החיקוק שבאישום השני לכתב האישום. בפרק העובדות נכתב כי הנאשם מואשם שבמעשיו ביצע עבירת תקיפה שגרמה חבלה של ממש, וכך גם נקבה המאשימה במספר המתאים של סעיפי החיקוק בפרק הוראות החיקוק שבאישום השני.

למעלה מן הצורך אומר, כי לנאשם ניתנה הזדמנות להתגונן מפני עבירה זו והוא אף התגונן בפועל, כאשר הציג גרסה עובדתית שיש בה לתת הסבר חלופי לחבלות שתוארו בכתב האישום.

28. סיכומם של דברים אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 ובעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיפים 380 ו-382(ב) לאותו החוק.

ניתנה היום, ג' תשרי תשע"ז, 05 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים